

[Økonomi- og markedsministeren.]

Er det parcellusbyggeriet, der skal bære hele byrden, eller er det håndværk, handel og servicefag, der skal skæres ned? Hvordan vil man løse spørgsmålet om låntagning i udlandet, når de erhvervsgrøne, der normalt bruger udenlandske kreditter, nu skal have særlig billige indenlandske kreditter stillet til rådighed? Hvem er det, der skal bestemme, hvilke virksomheder der skal nyde godt af en lav rente? Hvem skal bestemme, hvor store beløb den enkelte virksomhed må få lov at låne? Man taler om et kapitalmarkedsråd. Hvad skal det være for noget, er det sådan en bureaukratisk institution, der skal sættes til at bestemme over erhvervslivets lånemuligheder? Det tror jeg i hvert fald erhvervslivet meget skal have sig frabedt.

Hvor går i øvrigt grænsen mellem virksomheder, der konkurrerer med udlandet enten ude i verden ved eksport eller hjemme ved konkurrence med importen, og virksomheder, der ikke gør det? Hvordan vil man overhovedet sikre sig, at de lån, man giver til lavere rente, kun bliver brugt til de begunstigede formål? Penge har nu engang en særlig evne til at søge derhen, hvor forrentningen er højest, og et system som det, der her tales om, vil fremkalde alle de ubehagelige virkninger i retning af et gråt eller et sort lånemarked, som vi tidligere har set tilløb til.

Jeg skal da ikke afvise, at der er træk i det danske penge- og kapitalmarkeds struktur, som skal ændres, hvis det skal fungere tilfredsstillende fremover; det er jo derfor, regeringen har iværksat en undersøgelse af disse spørgsmål med henblik på fremsættelse af lovforslag allerede i denne samling.

Når vi i dag har et renteniveau, der endog er højere, end det var i efteråret 1967, skyldes det jo vor afhængighed af den internationale renteutvikling. Renten på eurodollarmarkedet er i de to år gået op fra 5-6 pct. til 11 pct., altså netop fordoblet. Samtidig er den danske obligationsrente i forhold til dengang steget med en god procent, og vi har fået rationeringen afviklet. Skal vi igen komme ned på et lavere renteniveau, må udviklingen vende i udlandet, hvor man i 1969 har benyttet kreditstramning og renteforhøjelse som led i konjunkturpolitikken i langt større omfang, end det

er sket på noget tidligere tidspunkt i mands minde.

Men dernæst er det afgørende på længere sigt for at kunne føre en mere selvstændig dansk rentepolitik, at vor svage valutastilling forbedres, og det er jo det grundproblem, som vi hele tiden vender tilbage til for vores økonomi.

Hr. Per Hækkerup stillede mig det konkrete spørgsmål, hvorledes det gik med udvalget om økonomisk vækst. Herpå vil jeg gerne svare ved at sige, at regeringen i fjor efterår igangsatte et systematisk arbejde vedrørende en perspektivplanlægning rækkende frem til 1985. En del af den problemstilling, som udvalget vedrørende økonomisk vækst skulle beskæftige sig med, hører naturligt nok hjemme inden for rammerne af dette arbejde med perspektivplanlægning. Om andre sider af problemet gælder, at de nok bedst kan tages op til nærmere belysning, efter at vi har fået det påregnede og sikkert meget fyldige materiale fra perspektivplanlægningsudvalget, som vi venter vil komme til at foreligge engang i løbet af næste folketingssamling. Derfor har regeringen fundet det hensigtsmæssigt at lade vækststudvalget indstille sit arbejde og lade det foreløbige materiale, som udvalget har indsamlet, overgå til den embedsmandsgruppe, der beskæftiger sig med perspektivplanlægning.

Må jeg til slut gøre et par bemærkninger i anledning af hr. Ivar Nørgaards indlæg om markedspolitikken. Hr. Ivar Nørgaard beskæftigede sig med udtalelsen herom på venstres landsmøde og spurgte, om man kunne være sikker på, at jeg ville arbejde for, at folketinget skulle træffe beslutning om det nordiske samarbejde i denne samling, ja, om jeg overhovedet ville arbejde for, at en sådan beslutning blev truffet inden for de næste 3 år.

Jeg kan berolige hr. Ivar Nørgaard; jeg vil i nøje overensstemmelse med ordene i åbningstalen arbejde for at fremme de nordiske forhandlinger mest muligt, og udtalelsen fra venstres landsmøde er ikke til hinder herfor. Den siger ikke, at man ikke kan gøre de nordiske forhandlinger færdige; derimod siger den, at beslutningen om ikrafttræden af en toldunion — jeg understreger ordet ikrafttræden, som mange synes at have overset, når man taler om denne ud-